

hel Del ulovlige Forbindelser og frembringes en hel Række af uægte Børn. Hvis vi derimod vilde gaa denne begreendse Vej, som Mindretallet foreslaar, og sige: det er kun første Gang, vi hde denne Hjælp, saa tror jeg, at vi derved kunde vise, at vi Alle have Sympathi for disse Smaa børn, og den Hjælp, der saaledes ydes, er i Virkeligheden god, og den kan dog bæres. Den Kvinde, der første Gang faar et Barn, hende kunne vi sjenke om ikke vor Sympathi, saa dog vor Medlidenhed, og vi kunne ønske, at hun ikke helt skal synke ned og tilintetgjøres. Det kan derfor være ret naturligt, at hun kan gjøre dette særlige Krav, som her er hjemlet, og som ganske vist er stort, men som dog kan bæres af Samfundet, og som jeg tror vil komme til at gjøre godt. Men lad os blot komme bort fra det, som forrige Gang blev berørt, at det kun er disse Smaa børn, her tales om, og at vi Alle ville Smaabørnernes Vel o. s. v. Det er en falsk Sætning, et falsk Standpunkt; thi det vide vi godt, at vi Alle ville Smaabørnernes Vel, men ikke særlig de uægte Smaabørns Vel paa Andres Bekostning, og jeg siger, at de, der bestyldte os for Sentimentalitet — det Ord er jo kommet frem — de tage feil; det er ikke Sentimentalitet fra vor Side; jeg tror snarere, at det fra vore Modstanderes Side er af falsk Humanitet, at de støtte det. Jeg vil derfor paa det Barmeste anbefale og uagtet det muligen er forgyæves, bede de Herrer tage under den omhyggeligste Overveielse, om de ikke kunne gaa den Vej, her er foreslaaet, hvorved de største Ulemper ved Lovforslaget vilde forhindres, og et virkeligt Gode vilde naaes. For den Kvindes Bedkommende, der har flere uægte Børn, vilde Forholdene stille sig ganske ligesom for, hun vil faae ganske den samme Hjælp som før, og det er dog i og sig en overmaade stor Hjælp, hun faar paa den Maade; jeg synes, vi maatte kunne slaa os tiltaals dermed. Jeg anbefaler derfor vort Forslag paa det Barmeste til Thingets Tilslutning.

Styr: Jeg havde egentlig ikke havt til Hensigt at stille Vædringsforslag til 3die Behandling, da det Vædringsforslag, jeg stillede til 2den Behandling, kun fik saa faa Stemmer for sig; men den ærede Landsthingsmand, som nu har talt, anmodede mig om at være Medforslagsstiller til det Forslag, for hvilket han har ført Ordet, og jeg kan ikke nægte, at de Betragtninger, som han førte frem for mig, ikke vare blevne tilstrækkelig paaagtede af Udvalget. Jeg havde for mit Bedkommende ganske vist seet, at der var noget Misligt ved at stille alle Modre

til uægte Børn ens, men jeg havde ikke seet, at vi ved at give Lovforslaget den Affattelse, som der blev givet det af Udvalget, i Virkeligheden kom til at stille de uægte Børn langt bedre end de ægte. Jeg mener, at den ærede Ordfører for det Mindretal, hvortil jeg hører, har tilstrækkeligt godtgjort, at hvis Lovforslaget virkelig bliver vedtaget, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling, gjøre vi de uægte Børn til en Slags privilegerede Personer mellem de fattige Børn. Det bliver i Virkeligheden saaledes, at det er bedre at være uægtefødt Barn end ægtefødt Barn af fattige Forældre, og det mener jeg dog, der vil være al mulig Grund for Landsthinget til at tage vel under Overveielse. Iøvrigt skal jeg med Hensyn til denne Sag ikke komme ind paa flere Bemærkninger, da jeg ganske kan tiltræde, hvad den ærede Ordfører for vort Mindretal, som nu har haft Ordet, har sagt. — Naar jeg derefter bliver Ordfører for et andet Mindretal, er det, fordi den ærede Landsthingsmand, som er min Medforslagsstiller, ved Sygdom er forhindret fra at være tilstede. Dogaa her gjælder det, at jeg næppe havde tænkt paa selv at føre dette Forslag frem alene. Jeg havde ganske vist, som jeg allerede ved 2den Behandling fremhævede, i Udvalget taget Ordet for strengere Bestemmelser lige overfor Barnefaderen og herved blandt Andet ønsket, at Udvalget havde foreslaaet, at for den Barnefader, som lod Kommunen betale for sig i Stedet for selv at betale Underholdningsbidragene, skulde det betragtes som Fattighjælp, saaledes at han blev straffet med at miste sin Valgret, indtil han betalte. Det vandt imidlertid ikke Tilslutning i Udvalget, og jeg vilde derfor ikke stille noget Vædringsforslag. Jeg er imidlertid senere bleven gjort opmærksom paa, at hvis Forslaget, som det nu er affattet, blev til Lov, saaledes at der gaves Kommunalbestyrelserne Ret til efter eget Skjøn at afgjøre, om det skulde være Fattigunderstøttelse, eller om det skulde fordres affonet, vilde det indeholde en stor Fristelse for de Kommuneraad, som have taget en udpræget politisk Stilling, til at benytte denne Bestemmelse til at berøve politiske Modstandere Valgret og derimod lade politiske Meningsfæller beholde den. Der behøves ikke Andet, end at man forlanger, at Meningsfæller affone Underholdningsbidraget, medens det for Modstandere skal betragtes som Fattighjælp, saa berøver man sine Modstandere Valgretten og lader sine Meningsfæller beholde den, og skjøndt jeg ingenlunde vil sigte nogenstømt Kommunalbestyrelse for at ville gjøre noget Saadant, har